

Kaheksa jaapanlannat

Elasid kord tähestikutähed, kes ei olnud ennast veel ritta pannud ja ei teadnud, kellest neist saab esimene. Kõige rohkem tahtis esimeseks saada Ä. Ta arvas, et ta on kõige tähtsam ja olulisem. Kuid iga päev mõtlesid tähed, aina rohkem, et neil oleks vaja üksteist ritta panna.

Just nii nad tegidki. Nad otsustasid moodustada tiimid ja panna mängu jõu. A, E, I, O, U, Õ, Ä, Ö ja Ü moodustasid tiimi: „Täishäälikud“. Tiimi: „Kaashäälikud“ moodustasid tähed H, J, L, M, N, R, V ja S. K, P, T ja G, B, D otsustasid moodustada tiimi: „Sulghäälikud“. Ja ülejäänud tähed C, F, Q, Š, Z, Ž, X ja Y panid tiimile nimeks: „Võõrtähed“. Kui tiimid said tehtud ütles P: „Meid sulghäälikuid on nii vähe ja kõiki teisi nii palju. Nii ei ole aus“. Kuna selles maailmas loeb kõigi arvamus, võtsidki kaashäälikud, sulghäälikud endale seltsi. A ütles kõvasti: „Kes viimasena alles jääb saab juhiks“ ja kõik olid nõus. Nüüd see mäng algas ja küll tiriti patsist, sikutati jalast ja karjuti. Kõigepealt löödi T-lt katus pealt ära ja temast sai I. Siis tõmmati R-ilt jalg otsast ning temast sai P. N lendas ümber ja tema muutus täheks Z.

A lõi kaks V-d korraka auti ja nad otsustasid ühineda ja olla W. O oli peidus ja kartis, kuid ta tõmmati hoopis pooleks ja temast sai kaks C-d. U võttis Ä-lt täpid ära ja nüüd oli Ä hoopis A ja U muutus Ü-ks. B-l väänati jalg välja ja tema on nüüd R. P väsis ära ja ei olegi enam tugev P vaid nõrk B. X-ilt tiriti samuti jalg otsast ja temast sai nüüdseks Y. Kõik olid täitsa läbi ja samas ka õnnelikud, sest neil oli nüüd uus pealik. Uueks Pealikuks sai A, kes oli enne Ä ja tahtis väga olla A. Nad panid üksteist uude ritta ja tähistasid. Järsku tundsid kõik maavärinat ja suurt tuulehoogu, kui taevast lendas alla ufolaev ja sealt astusid välja imelikud tegelased. Sealt jalutasid välja kaheksa ilusates kimonodes hieroglüüfi. Nii nad ennast kutsusid. E küsis julgelt: „Mis maalt teie pärit olete?“ Hieroglüüfid vastasid kooris: „Me tulime Jaapanist.“

A otsustas, et nad panevad uustulnukatele uue nime, sest nende tegelik nimi oli liiga raske ja seda meelde jätta oli veel keerulisem. D pakkus välja: „Äkki paneme neile nimeks tulnukad?“ L mõtles: „Paneme hoopis lendurid.“ Y lisas: „Mina tahan panna neile nimeks hoopis kaheksa jaapanlannat“ Lõpuks pakkus U välja, et võiks teha hääletuse ning pärast kokku lugeda hääled ja pannagi hieroglüüfidele uus nimi. U juhataski ning ütles: „Need, kes arvavad, et paneme uustulnukatele nimeks lendurid liiguvad vasakule poole; need kes arvavad, et tuleks neile nimeks panna tulnukad, keskele; ja need kes hääletavad, et neile võiks nimeks panna kaheksa jaapanlannat, lähevad paremale.“

Samal ajal kui eesti tähestik tegeles hääletamisega kolisid hieroglüüfid oma „uude koju“ sisse. U-le tuli appi H ja luges hääled üle ning tegi tulemused teatavaks: „Ma lugesin hääled üle ja me paneme neile imelikele olevustele nimeks kaheksa jaapanlannat.“ Y uhkeldas, et ta teadis terve aeg, et neile pannakse see nimi. „O“ lisas ka oma arvamuse: „Kutsume jah neid kaheksaks jaapanlannaks, nad ju niikuinii räägivad kooris ja teevad kõike samal ajal.“ Kui hääletus oli tehtud, kutsusid hieroglüüfid eesti tähestiku enda ufolaeva vaatama. „Nende laev on väga lahe ja teistsugune ning palju tehnoloogilisem ja nutikam kui eesti ufolaevad.“ arvas K. Ühest asjast sai G aru: Ufolaeva ekraanile oli suurelt kirjutatud 500. „Huvitav.“ ütles L, kes seisis G kõrval. Kui külaskäik oli tehtud, arvas V:, „Kõik on tänasest väsinud, lähme nüüd puhkama.“ Kõik magasid välja arvatud G. Ta mõtles ikka veel selle ekraani peale ja kordas oma peas 500, 500, 500 ning proovis välja nuputada, mida see võiks tähendada.

Järgmisel päeval rääkis G selle loo L-ile kes oli G parim sõber. L arvas, et võiks minna jaapanlannade laeva uuesti vaatama. Nad läksid ja märkasid teel hieroglüüfe ning nägid, et nende kimonote peal on igaühel erinev märk. L võttis taskust paberi ja pliiatsi ning kirjutas märgid õiges järjekorras üles. Nad käisid ufolaevas, kuid ei leidnud midagi erilist. Nad läksid tagasi teiste

juurde, rääkisid teistele ka selle loo ja küsisid siis A ehk nende uue juhi käest: „Mida me nüüd teeme? See on ju kindel, et see on mõistatus, aga kuidas me selle lahendame?“ A vastas: „Mina arvan, et te võiksite minna Ö, kui kõige vanema tähe juurde, tema on ainuke, kes teada võib.“ L ja G läksidki Ö juurde vanasse majakesse. Ö andis L-le ja G-le vana raamatu, kus oli kirjas, et kaheksa jaapanlannat üritavad neile midagi öelda. „Huvitav mida?“ lausus G. „Lähme jaapanlaste juurde ja uurime välja!“ ütles L. Nad tänasid Ö-d ja läksid tagasi jaapanlannade juurde. L küsis julgelt: „Mida te meile öelda soovite? Me käisime meie maailma kõige targema tähe juures ja ta ütles, et te soovite meile midagi öelda.“ Jaapanlannad kutsusid terve Eesti tähestiku Jaapanisse kaasa. Tähed pakkisid asjad ja läksid kõik koos ufolaeva. Nad tõusid õhku ning lendasid natuke. Siis hüüdis üks hieroglüüf: „Varsti oleme kohal!“ C vastas viisakalt: „Kui tore! Ma ei jõua ära oodata, kuni kohale jõuame!“ Kõik olid väga elevil. Lõpuks jõudsid nad kohale.

Ufolaev maandus ja ukсед avanesid. Kaheksa jaapanlannat viisid tähestiku tähed ilusasse linna nimega Tokyo. Suureks üllatuseks oli seal nii palju hieroglüüfe, kes kõik plaksutasid kui Eesti tähestik neile lähenes. Igal pool olid erinevad eesti raamatud. Nüüd said L ja G aru, mis see mõistatus oli. L ja G hüüdsid rõõmsasti kooris: „Terve see aeg oli kaheksa jaapanlanna selja peal kirjas EESTI RAAMAT 500! Kõik tähistavad seda!“ Kui ka teised teada said, olid kõik väga õnnelikud ja rõõmsad ning tähistasid. Eesti tähestik tänas hieroglüüfe ja jätsid siis nendega hüvasti. Jaapanlannad andsid neile mälestuseks ufolaeva, millega tähestik koju sõitis. „Milline tore seiklus“ lausus M, kui nad taas koju jõudsid. Nüüd, aga märkasid F ja E üksteise majade peal veel erinevaid märke, kuid see jääb juba järgmiseks korraks.

Iti Amerii Kala

Tallinna Saksa Gümnaasium